

[A. M. Hansen.]

løses med Hensyntagen til alle Sider, saa længe de to Regeringspartier har Flertallet i Orden i begge Rigsdagens Ting og kan samles om en fælles Politik. Endnu lever vi i en Verden, der er præget af Uro og Utryghed, endnu vil der melde sig store Opgaver, der kræver hurtigt og beslutsom Løsning.

Jeg havde ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling for godt en fjorten Dages Tid siden Lejlighed til fra dette Sted at pege paa nogle af de Spørgsmaal, der i særlig Grad trænger sig paa. Her har jeg ogsaa omtalt effektive Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden og nødvendige Foranstaltninger til Bedring af Landbrugets Kaar. Disse Spørgsmaal er stadig i Regeringens Overvejelser, og saa vidt jeg forstaaer, er Lovforslag under Forberedelse. Den Opfordring, som det ærede Medlem Hr. Henning Hasle i sit Ændringsforslag til Beslutningen retter til Regeringen, er derfor overflødig. Det Krav, der føjes til om yderligere Oprustning, er jo af gammel Dato, og det vil vel være umuligt, at en Konservativ holder en Programtale, uden at dette Spørgsmaal kommer med.

Der er altsaa ud fra mit Synspunkt ingen Grund til at give Tilslutning til det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Henning Hasle her har stillet, lige saa lidt som der er Grund til at støtte den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Brorsen.

Som jeg allerede har fremhævet, har Vælgerne paa Valgdagen den 3. April givet Tilslutning til den Politik, der er ført, den Politik, der trods de vanskelige Tider har vist en Opgangslinie for hele det økonomiske Liv i vort Folk. De to Forslag fra de to ærede Oppositionsordførere vil jeg derfor paa mit Partis Vegne anbefale at stemme imod. Regeringen har, som jeg alt har sagt, sit parlamentariske Flertal i Orden. Den hviler paa to forskellige Partier, men disse to Partier har i en stor og alvorlig Tid vist, at de ikke desto mindre forstod at handle paa en for de fælles Samfundsinteresser god og forsvarlig Maade. Det er mit Haab, at de to Partier ogsaa fortsat vil kunne finde frem til Enighed om de afgørende Spørgsmaal, der vil komme til at foreligge. Ud fra disse Synspunkter anbefaler jeg det høje Tings Medlemmer at stemme for det foreliggende Forslag til Beslutning.

Valdemar Thomsen: Det er vel baade naturligt og maaske nyttigt, naar man ved denne Lejlighed, hvor Folkeafstemningens

Resultat drøftes, søger at finde ud af, hvad Aarsagen kan være til, at ikke engang 45 pCt. af Vælgerne vilde sige ja til et Forslag, der her paa Rigsdagen var blevet vedtaget med saa aldeles overvældende Majoritet. Naturligvis er det fuldstændig ud i det blaa, naar den højtærede Statsminister, som det skete her for et Øjeblik siden, vil give det Udseende af, at det kummerlige Resultat for Regeringen udelukkende skyldes Partiet Venstres Stilling til Forslaget. Nej, der er desværre dybere liggende Aarsager, og for at man i Fremtiden ikke skal tage fuldstændig fejl, bør der i Rigsdagstidenden findes ogsaa en fornuftig Forklaring paa det tilsyneladende mærkværdige Forhold, der er mellem Valget den 3. April og senere Rigsdagens Beslutning paa den ene Side og Folkeafstemningens Resultat paa den anden.

Efter alle Solemærker at dømme skulde Grundlovsforslaget ved Folkeafstemningen være vedtaget med et Stemmetail, der laa langt ud over de krævede 45 pCt. Den Omstændighed, at det ikke skete, tjener efter min Mening Vælgerne til Ære, og jeg vil gerne her sige hvorfor. De fleste er vel nok af den Anskuelse, at Vælgerne i tykt og tyndt følger de Anvisninger, som Partierne og Aviserne giver dem, og desværre er det sikkert i alt for høj Grad Tilfældet; men der synes heldigvis — og det er for mig et glædeligt Tidens Tegn — at være Grænser for Tilbøjeligheden til at lade andre tænke for sig. I den ringe Tilslutning til Forslaget, der fremkom ved Folkeafstemningen, tror jeg, vi har Beviset paa — og det bør i Virkeligheden alle glæde sig over —, at Befolkningens urgamle Instinkter er levende og stærke.

Og hvad var det da, som Vælgerne, til Trods for at Radioen og Pressen var taget i Brug efter alle Kunstens Regler, reagerede over for? Ikke saa meget det, at vi med Forslagets Ophøjelse til Lov vilde faa et kunstigt og fuldstændig overflødig Led i Lovgivningsarbejdet og i Tilgift en ny Form for privilegeret Valgret, ikke saa meget det, at Grundlovsforslaget var ringere end den nuværende Grundlov, for det var det, naar alt kommer til alt, ikke. Nej, Vælgernes Modvilje, Aarsagen til den Ligegyldighedens Sejrr, som Statsministeren talte om, og som Regeringen og Rigsdagen vil staa sig ved at drage Lære af, skyldes uden Tvivl navnlig to bestemte Ting: For det første Regeringens Passivitet eller Evneløshed, hvad man vil, over for de store, afgørende økonomiske Problemer, over for Indtægtsfordeling og Arbejdsløshed; paa dette Omraade kan man med Rette tale om, at Ligegyldigheden har